

FRANK SAKSER STATE BANK
82 Cortlandt Street. FRANK, CORTLANDT AND NEW YORK, N. Y.

GLAS NARODA

(SLOVENE DAILY)

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Sakser, president.

Louis Benedik, treasurer.

Place of business of the corporation and addresses of above officers:
82 Cortlandt St., Borough of Manhattan, New York City, N. Y."GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Issued Every Day Except Sundays and Holidays.

Za celo leto velja list za Ameriko	Za New York za celo leto	\$7.00
in Kanado	Za pol leta	\$3.50
Za pol leta	Za inozemstvo za celo leto	\$7.00
Za četrt leta	Za pol leta	\$3.50

Subscription Yearly \$6.00.

Advertisement on Agreement.

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izveniši nedelj in praznikov.

Dopisi brez podpisa in osebnosti se ne priobčujejo. Denar naj se blagovoli pošilja po Money Order. Pri spremembi kraja naročnikov, prosimo, da se nam tudi prejšnjo bivališče naznani, da hitreje najdemo naslovnik.

"GLAS NARODA", 82 Cortlandt Street, New York, N. Y.
Telephone: Cortlandt 2876.

ZNAČILNO PISMO

Newyorškemu poslancu Cuvillieru, ki je velik nasprotnik prohibicije in osemnajstega amendmenta, je pisal Rev. Harry Howe Bogert pismo, v katerem je odstro napadel metodistovsko-episkopalno cerkev kot politično institucijo, ki si z vsemi sredstvi prizadeva vzdržati osemnajsti amendment.

Rev. Bogert je rektor Calvary episkopalne cerkve v Burnt Hills, Saratoga County, N. Y. in član predsedstva cerkvene temperančne družbe.

Zavzel je stališče rimsko-katoliške cerkve in episkopalnih cerkva, ki oficijelno nočejo imeti s prohibicijo nobenega opravka, dasi so nekateri njihovi člani zagovorniki osemnajstega amendmenta.

V splošnem Bogert povsem soglaša s poslancem Cuvillierjem, da je treba prohibicijsko postavbo izpremeniti ter osemnajsti amendment preklicati.

V pismu pravi med drugim tudi sledeče:

"Sedanje prohibicijske postavbe so deželi in narodu več škodovale kot vse, kar se je dosedaj zgodilo. Mi smo danes narod munsajnarjev, pivovarjev, lažnjivcev in graftarjev. To, kar smo, nas je napravil osemnajsti amendment."

DOLG SEZNAM

Leto 1927 je bogato na uspehih v razvoju zrakoplovstva, bogato je pa tudi na žrtvah, ki so jih zahtevali razni drzni poletji.

Nad štirideset zrakoplovcev je poskušalo završiti rekordne polete na velike razdalje.

Polet je edinole Lindbergu popolnoma uspel. Chamberlin in Levine nista dospela na določen cilj. Istotako tudi Byrd ne. Italijanski letalec de Pinedo je imel na svojih poletih dosti nepravil.

Letalec, ki letita krog sveta, Brock in Schlee, sta imela do večerajšnjega dne precejšnjo srečo, danes zjutraj pa javljajo poročila, da sta se zakasnila. Mogoče zavvedo.

Šestnajst letalcev lahko smatramo izgubljen.

Ti so: Nungesser, Coli, Frost, Scott, Pedlar, Knope, Miss Doran, Hamilton, Minchin, princesa Wertheim, Redfern, Bertaud, Hill, Payne, Tully in Medcalf.

Kot razvidno iz tega seznama, sta med njimi tudi dve ženski.

Zadnje dni se je začelo govoriti, da nameravajo vlade prepovedati polete na velike razdalje, posebno polete preko oceana.

Toda ti prepovedi ne bodo zadržale pionirjev zrakoplovstva.

Vsak napredek zahteva žrtev.

Končno bo tudi element zraka premogan in človek bo tudi v zraku istotako triumfiral kot triumfira sedaj na suhem in na vodi.

LIGA NARODOV

Švedski minister za zunanje zadeve, Erich Lofgren, je napadel večeraj na zborovanju svet Lige narodov, češ, da se slednji ni vmešal v difference, ki so v zadnjih letih izbruhnile med silami. Očividno je Lofgren s tem namignil na dejstvo, da se ni svet Lige narodov zavzel za kontroverzo med Italijo in Jugoslavijo.

— To stališče, — je rekel govornik, — je vzbudilo veliko razočaranje ter prepričanje, da rešujejo velesile politične probleme med seboj. Nadaljevanje te politike bo izzvalo nevarnost, da bo izgubila Liga svojo misijo kot zaščitnica svetovnega miru.

Nato se je lotil Lofgren izjalovljenja prizadevanj za skrčenje oboroževanja ter rekel, da so tega krive difference med velikimi vojaškimi državami.

Pozval je zborovalce naj manifestirajo svojo voljo, da se razoroževanja dejanski izvede.

Zastopnik Poljske je objavil načrt za splošno izjavo, v kateri bi označili vojno kot mednarodni zločin.

Holandska je predložila sklep, naj bi se zborovanje zavzelo za zopetno preiskavo razsodiščnih, varnostnih in razoroževalnih principov ženevskega protokola iz leta 1924.

Po dve uri trajajoči konferenci s francoskim zunanjim ministrom Briandom in nadaljni konferenci z mehiškim zunanjim ministrom Stresemannom je opustil angleški zunanji minister Chamberlain svoj odpor proti poljskemu predlogu.

Sklenilo se je, da bodo juridični izvedenci predeiali poljski predlog, nakar ga bodo podpirali nemški, francoski in angleški delegatje.

Predlog holandske delegacije, ki je bil še bolj drastičen kot poljski, je bil s tem sklepom odpravljen.

Razne manjše države so dolžile velesile, da sabotirajo Ligo. Deelgatje držav ob Istočnem morju so zalitvali med drugim takojšnje zopetno sklicanje pripravljale razoroževalne komisije.

Kritizirali so prav posebno stališče Anglije.

Dopisi

Belo-Moste pri Ljubljani.

V četrtek 25. avgusta sem se podal zopet enkrat s svojo ženko v starodavni Kranj, kamor se je pripeljala tudi družina Sakser z Bleda. Ustavili smo se v gostilni pri Joštariju in poslali po starega Joštarija, očeta Vašega upravitelja.

Mr. Benedik v Stražišče. Omenili moram, da je oče Joštar že 87 let star, da pa ima še danes bistvo in neupognjeno hojo, da še skoro vsaka mladega poseka v pešhoji, z eno besedo: je prava gorenjska grča, katero sta bistri zrak in trezno življenje kljub visoki starosti ohranila tako zdravega in svežega. Ko ga je šofer pripeljal, nam je smehljaje rekel, da se ni nič ustrašil, ko ga je popeljal po hudem klanecu s "kimpežem" v Kranj in se tudi ni bal, da bi "kimpež" zdrknil nazaj. Pomnim, da se stari Joštar zanesel najbolj na svoje noge, katere ga varno nosijo po njegovih obširnih gozdovih in da se je ravno ta dan prvič vozil s "kimpežem", tako namreč on avtomobil imenuje. Predlagal sem mu, da bi s svojimi lasmi menjala, a je to odklonil, češ, da bi bil on pri tej menjavi preveč oškodovan. (Kakor veste, imam že precejšnjo plešo, a on še vse lasi).

Da nam je uzorna gospodinja gospa Benedik, vdova po Joštariju, jemal sili pripravila izvrstno kosilo, gotovo ni potrebno posebej omenjati. Smelo trdim, da sva z Mr. Sakserjem v tem oziru precej razvajena, vendar pa nisva imela vzroka "kikati" in to tem manj, ker smo vse zavžete dobrote lahko zalili s pristnim evikom.

Popoldne so se odločile gospa Benedik, moja žena, Mr. Frank Sakser ml. in "sweet sixteen" hčerka gospa Benedik za zlet na Javornik, Mr. Sakser, stari Joštar in jaz smo se odločili za Stol (velik hrib blizu Kranja) a ostali smo raje na svojih stoli, govorili o naših otrocih in prijateljih v Ameriki, o tukajšnjih in ameriških razmerah, oče Joštar nam je tudi marsikatero lovsko anekdoto povedal, posebno, kako so se nekateri ljubljanski lovci pobazali z divjimi petelinimi, katere je on ustrašil.

Ob poldnevih je prišel moj sošolec gospod Ulepič, upokojen poštar v Kranju, s katerim se nisva 47 let videla. Odšli smo potem na mali sprehod in si ogledali spominke kralja Petra, odtod smo šli v Narodni dom, katerega nam je razkazal odbornik g. Sajovic. Poseben nam je ugajala mogočna terasa iz katere se nam je nudil krasen razgled na Storžič, Mali Grinovec, Greben, Zaplato itd. Na Zaplato se nahaja tudi takozvani Hudičev brki, posebni mali hribček, o katerem legenda pripoveduje, da ga je sam hudič tja zanesel, znamenje, da ima hudič le še veliko moč. Vljubljeni gospod Sajovic nas je nato popeljal na grobove pesniških prvačev dr. France Prešerna in Simone Jenko. Blizu tam smo si ogledali še most čez Kokro in obdvovali divje romantično sotesko, po kateri se vije imenovana reka. Zelo nam je tudi ugajal pogled na Šmarjetno goro, na vr-

hu katere stoji lep hotel katerega je sezidalo 32 podjetnikov iz Kranja, med njimi naš Cicerone g. Sajovic.

Ko smo se vrnili je bilo že šest, a gospe so prišle šele ob poldnevih. Razvnetih obrazov in žarečih oči so nam pripovedovale, da so šle iz Javornika od sestre Mr. Benetika še na St. Jošt. Pripovedovale so o krasnem razgledu in krajevni lepoti ter prinesle seboj le po dišeče evetlice, med katerimi mi je ciklamen najbolj ugajal.

V svojem dobrem razpoloženju niso kazale nikake utrujenosti, o pomnil sem jih pa jaz, da me utrujenost pojavila drugi dan, ker za hribolaziti niso čevljički z visokimi petami. Seveda nam je naša "hostess" gospa Benedik pripravila še jako okusno večerjo; med šalo in smehom je le prehitro potekel čas, moral sem se posloviti, da sem dobil vlak, ki odhaja ob osmih iz Kranja, medtem ko se je odpeljala družina z "kimpežem" na Bled. Neradi in težko smo se ločili od gostoljubne gospe Benedikove in od starega Joštarija, toda saj jaz sem zdaj blizu njih in bo mi že dana prilika, da se za skazano gostoljubnost oddolžim. Mr. Sakser je bil jako dobro razpoložen, počuti se drugače zdravega, seveda mu pa revmatizem v nogah malo nagaja. Tukajšnji zrak celi družini dobro ugaja, pa ker se kmalo vrnejo, jih boste sami videli, kako dobro izgledajo.

Ker sem že ravno prej govoril o hribolastvu naj se omenim, da je bil Mr. Sakser ml. z odvetaikom dr. Feticchom iz Ljubljane konec julija vrh Triglava, kar je pač nekaj pomenljivega za v Ameriki rojenega Slovence. Kolikor mi je znano, prelazil je tudi Mr. Ljudevit Benedik ml., tudi v Ameriki rojen Slovenec, precej gorenjskih velikanov, ako je pa bil na Triglavu, ne vem.

Na 11. septembra bodo tukaj volitve za Narodno skupščino. Za 315 poslancev imamo 4000 kandidatov. Iz tega je razvidno, kako se politika pulijo za mandate. Seveda si vsak misli, da bo postal minister in prišel v vlado, toda veliko je poklicanih, a malo izvoljenih. Napoleon I. je sicer rekel, da ima vsak njegov grenadir maršalsko palčko v svojem telečnjaku, tako tudi vsak poslanec misli, da ima ministerski "portofolio" v žepu. Ni zameriti to častilakomnost poslanecem, kateri res za narod delujejo, a to so tu bele vrane. V lepi Jugoslaviji bi lahko vsak državljan imel vsako nedeljo petelina v loncu, ako bi bilo narodno gospodarstvo bolj uzorno. Strank imamo dosti, naj 11. septembra najboljša zmaga. Za časa volitev bomo imeli tudi tukaj zopet prohibicijo, kameta se bo pa seveda tako "dobro" in tako "strogo" izvajala, kakor pri Vas. Pozdrav!

Joža.

Girard, Ohio.

Bolj redki so dopisi iz naše naselbine, zato bom jaz malo poročal.

Ohio Leather Co. obratuje s pol-

Ko enkrat Helmar dotakne vaših ustnic, ste dobljeni! Čim dalje je znanstvo, temvečja je naklonjenost.

Seznajte se s
HELMAR
Kraljico izrednih cigaret

no paro, samo plača je bol pičla. Prav lepo se tudi razumemo med seboj in imamo veliko družveno dvorano, kjer prejemamo skupne plesne veselice večkrat na leto, da se malo razvedrmo in da pozabimo težave, ki nas nadlegujejo.

Smrt je pretrgala nit življenja Alojziji Nagode. Tukaj zapuščajo sopraga in štiri otroke ter brata John Anžiček. Vsem izrekamo naše sožalje!

Penesrečil se je rojak John Dolčič v strojnici na desni roki. Želimo mu skorajšnjega zdravlja. Kajti hudo je, katerega obišče bo lezen.

Dolžnost me veže, da se tudi jaz prav lepo zahvalim vsem tukajšnjim prijateljem in znancom od blizu in daleč, kakor iz New Castle Pa. in iz Pittsburgh, Pa. ki so me in ženo v najini boleznih obiskovali. Zahvalim se tudi sosedom, ki so nama pomagali v bolezni.

Sedaj pa pozdravljam vse zveste čitatele lista Glas Naroda, listu pa želim obilo uspeha in mnogo naročnikov.

Frank in Agnes Lešnjak.

Owen, Wis.

SMEKAL.

Dne 11. septembra bomo imeli prihodnik na Kovačevi farmi. Pričeto bo ob eni uri popoldne. Pro-

sim udeležite se vsi, stari in mladi, od blizu in daleč. Za vse bo dobro preskrbljeno. Harmoniko bo vlekli Mr. Kuelac, dobro znani gošec. Laček in ženjen ne bo nihče. Čisti dobiček je namenjen za cerkev sv. Rožnega Venca.

Pozdrav!

J. M. Kaučnik.

POGLAVAR ALBANSKIH KALJOŠKOV

Ministrstvo zunanjih zadev poročila, da je bil ubit zloglasni kačkaljoš Kaljoš Hazlijević Zajas, ki je leta 1920 pobegnil iz Jugoslavije v Albanijo in postal major v albanski vojski. Te dni je s tridesetimi kačkami prešel na jugoslov. teritorij. Takoj se je začelo izseljevanje. Jugoslovanska patrolja je naletela na oddelek kačakov ter je tri ubila. Dognalo se je, da je eden izmed njih Kaljoš Hazlijević, eden pa njegov brat. Na Kaljošovo glavo je bilo razpisanih 100.000 dinarjev. V Albaniji se nahajajo še trije oddelki, ki so neenjeni s 100.000 dinarji in sicer Mehmed Delija, Šerri Salković in Mehmed Kunjak. Delija je major v albanski vojski.

TEKOM letošnje pomladi in poletja ste želeli marsikateremu Vaših prijateljev vesele počitnice in srečno pot v stari kraj. Ti, ki so se med tem vrnili Vam vedo povedati, kako lepo je tam, ako se pride na obisk kot "Amerikance".

Vsak si želi tak obisk, da vidi po večletni odsotnosti zopet rojstno grudo in preživi v družbi domačih nekaj prijetnih tednov.

Za potovanje, ki stane več sto dolarjev, je treba štediti precej časa. Delavec si pa more prihraniti denar le, ako izloči od redne plače gotov znesek za gotov namen. Zato je priporočljivo, da zлага za vsak namen dolarje na poseben kupček, dokler se jih ne nabere zadostno število.

Ako že imate pri nas vlogo, Vam izstavimo za tak sklad novo knjižico, tako Vam bo lažje opazovati, kako se povečuje kupček in kako se približujejo Vaše počitnice.

Obresti po 4% tudi nekoliko pomagajo, zlasti ker jih računamo od začetka vsakega meseca naprej.

Frank Sakser State Bank
82 Cortlandt St., New York, N. Y.

Peter Zgaga

Postarna devica z malim psičkom v naročju je pripovedovala:
— Rajši imam svojega psička kot pa vse moške skupaj.
— Ne ugovarjam, — je nekdo zavrnil, — če bi bili vsi moški skupaj, bi jih bilo preveč. Toda en sam ...

Z greenhorni je križ. Sleherni ga polomi prve dni svojega bivanja v Ameriki, tudi jaz sem ga parkrat, da me je še danes sram.

Pred kratkim je dospela iz starega kraja mlada, prijetna gospodična, ki je imela navidez morda le eno napako — bila je nekoliko preveč rejena. Majhna in malo preveč rejena — sladkemu medenemu štruktelnju podobna.

Takemu, ki pride iz starega kraja, je treba najprej pokazati newyorške znamenitosti. V New Yorku je toliko znamenitosti, da si jih človek v letih vseh ne ogleda — toda največja znamenitost je newyorški subway.

Newyorškemu subwayu ga ni para na svetu. Pod New Yorkom so velike postaje, vlaki vozijo z neverjetno brzino na vse strani. Na postajah prodajajo časopise, na postajah so avtomati za kandy in cigare, menjalnice denarja in praktične avtomatične tehtnice, kjer se človek za en penny zvaga.

Če ni takoj vlaka, kar se posebej no v jutrajnjih urah pripeti, si preganjajo potniki čas s čitanjem, sempatam pa tudi kariki stopi na tehtnico in vrže novce v odprtino, kazalo pokaže težo, ob strani pa pride ven tudi listek, ki pove s številkami črkami dan in s številkami funti, ki jih tehtajo kosti tvoje rojstva.

Najprej se je stehala neka mlada drobna gospodična. Listek je pokazal sedemindesetdeset funtov. Vsa zadovoljna je v listnici poiskala nikel ter ga držala v roki in čakala vlaka.

— Zakaj ima denar v roki? — je vprašala naša debelushka.

— Za voznino na subwayu. Pet centov to je vse.

Debelushka je najprej zardela, nato pa obledela in je rekla, da ne in ne na subwayu.

— Zakaj ne? I. zakaj vendar ne?

— I zato, ker me je sram. Nisem vedela, da gre na subwayu od vage. Da mora človek od vage plačati za vožnjo.

Šestletnega nadebudnega otroka je vprašal župnik, če že hodi v šolo in če zna šteti.

— Šteti znam, — se je odrezal.

In fant je prišel: ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem, osem, devet, deset, poba, dama, kralj, as!

Ko sem se poročila s teboj — je rekla žena svojemu možu — sem mislila, da si korajžen in junaški.

Saj sem bil, — je odvrnil — še prav dobro se spominjam, ko sva se vozila k poroki, ko so govorili ljudje za nama: — Prokleto je korajžen, da jo bo vzel.

Včeraj je imel Mussolini v Rimu javen govor. Značilno je bilo, da je govoril v francoskem, nemškem, angleškem in italijanskem jeziku. Francosčine, nemščine in angleščine se je Mussolini naučil, ko je bil navdušen socialistični in radikalni agitator. Ko je govoril besede, ki so sedaj v Italiji prepovedane. Da, dosmrtna ječa bi zadela vsakega Italijana, ki bi ponavljal besede, katere je pred petnajstimi leti Mussolini v izgnanstvu govoril.

Listnica.

Vprašanje: — Povej mi, Zgaga, zakaj so ženske slabše plačnice kot moški. Čitajo rajše kot moški, pritožujejo se za vsako stvar, denar za naročnino jim pa ne gre in ne gre od rok.

To vprašanje mi je stavil večeraj upravnik. Ker mu nisem mogel takoj odgovoriti, sem sklenil v "Listnici" objaviti.

Odgovor: — Zato so ženske slabše plačnice, ker se vsak dan, po štirinajst ur name jeze ter mislijo bolj na masčevanje kot pa na dolg.

KRATKA DNEVNA ZGODBA

N. A. Tefft:

KORZIŠKA OSVETA

Prigoda, o kateri vam hočem pripovedovati, se ni stara in ljudje, ki se ji tiče, so najbrž še živi in zdravi. Morda jih srečate kje na ulici ali v gledališču in greste mirno mimo njih, ne da bi slutili, da so to junaki skoraj da krvave drame.

Torej.... Anetto Lirossovo je ljubil Michel Serebrov. Aneta je bila navdušena in srečna, samo nekaj jo je težilo, da namreč ne more govoriti o tem s svojim možem. Zelo je ljubila svojega moža in rada mu je zaupala svojo radost in gorje. Naenkrat pa — ne bev ne mev. Njiprijetnejše in najzanimivejše reči mu ne sme povedati. Gotovo bi kahal mulo in ne govoril z ženo ves dan, namesto da bi se veselili njenih uspehov.

Da, veselili bi se morali! Michel Serebrov je bil zelo zanimiv. Bil je pravi don Juan... o tem ni smel nihče dvomiti.

Ženske so govorile o njem: — Hm, hm... Michel sicer ni poseben lep, vendar se pa da z njim o marsičem govoriti. Ni prazen in površen, kakor se zdi na prvi pogled.

Moški so pa dejali: — Ta Serebrov ima pa res prediven govor. Gotovo ga je že, kdo oklofutal.

Vse to, kar so govorili zlobni jeziki, bi se dalo povedati v dostojni obliki z dvema besedama: don Juan.

Michel Serebrov je govoril zelo malo. Raje se je oziral okrog in le redko je zašepetal:

— To je greh... greh je človeka tako mučiti. Že zopet nisem vsa noč zatislil oči.

Tako je zatirjal ženo, s katerimi se je komaj seznanil. Kot pravi don Juan ni nikoli nazival ženske, s katerimi je imel opraviti, po imenu. To je zelo nevarna reč, kajti v obsežnem registru se človek lahko zmoti in žena, ki jih je slučajno imel Marička, je strašno huda, ako jo ljubček nazove Tončka. Kakor da bi bila kdo ve kakšna razlika.

Zato je Michel nazival ženske "mucek", "dušica", "srček", ali s kakim konjskim imenom, kak "šimleček", "rezgetaveček" itd.

To je bilo zelo prijetno in laskavo, poleg tega pa ni nalagalo nobenih obveznosti.

In tako je začel Michel Serebrov flirtati z Anetto Lirossovo. Flirtal je cele štiri mesece. In vsako reč, ki jo je pošiljal veliko okrog bonbonjere z njeno najljubšo slaščico — višnje v čokoladi.

Zahajal je k Lirossovi vsak četrtek na večerjo in vsako nedeljo na obed. Včasih je spremljal Anetto v gledališče. Spotoma je navdušeno govoril o zvezdah; govoril je tako glasno, da se ni slisalo, kako iz vošček hudomušno kika.

Toda pršla je nedelja, ko je bil Michel nepričakovano zadržan. Imel je važno komisijo. In prišel je četrtek, ko Michel zopet ni mogel priti. Tudi v četrtek je imel važno komisijo. Vse je kazalo, da so državne zadeve v zelo kritičnem položaju in da je Michelova pomoč nujno potrebna.

Toda kaj početi? Može so vedno pripravljene zapustiti ženo rati kaknega važnega sestanka. To je znano že iz zgodovine.

Anetta se je v silnem gnevu spominjala Demostena, ki si je nabasal v usta peska, da bi mogel lepše govoriti, in Diogena, ki je zlezal v državnem interesu v sod, da si ga je gotovo čakala kaka deklica. Zgodovinski primeri so jo nekoliko potolažili, toda ko Michel tudi naslednjo nedeljo ni prišel, niti ni poslal slučič, jo je začelo že skrbeti. Zaplakala je pri obedu in ozmerjala moža, ker je jedel pečeno raco z nožem.

Zvečer je hotela na vsak način med ljudi. Odšla je k igralni Udal Razdolini. Razdolina je bila malo znana z Michelom in zato je odšla Anetta k nji.

Razdolina je imela goste... igralke in častnike. Michela ni bilo tam. Toda bilo je tam nekaj drugega. Na mizi med biskoti in skledico z vkuhanimi malinami je ležala okrogla bonbonjera z višnjami v čokoladi.

Anetta je segla vsem v roke. Ne da bi odvrnila pogled od bonbonjere, je dolgo molčala in čutila, da se ji kuha v možganih nekaj čudnega.

Prijazno se je nasmešnila in glas se ji ni prav nič tresel, ko je vprašala gospodinjico:

— Ah, kedo je vam poslal te izborne bonbone? Gospodinja je pomežikala in odgovorila smeje:

— Ah, poslal jih je očarljiv don Juan. Anetta ni več vprašala. Vstala je, stopila h gospodinji in dejala osorno:

— Pojdite, govoriti moram z vami med štirimi očmi. Presenečena Udal-Razdolina jo je odvela v svojo spalnico.

Tu se je obrnila ogorčena Anetta k luči, položila je gospodinjo roko na ramo in vprašala:

— Povejte po pravici. Bonboni so od Michela, je li? — Ne, to se pravi... da — je priznala Razdolina.

— Povejte mi vse... je-li vam je rekel "mucek"? — Ne, to se pravi... da, je zavnela Razdolina.

— Ali vas je ščegetal z brki po zapestju? Je-li vam pihal v dekolte? Je-li vam rekel, da je greh človeka tako mučiti?

— Ah, da... to se pravi, da...

— Je-li vam kazal na nebo Veliki voz? Je-li vam rekel, da vso noč ni zatislil oči? — Da, da... je javljala Razdolina. Da, pihal je... Veliki voz... nobeno noč ni spal...

Anetta jo je pustila. Obrnila se je in odšla. Prišla je v jedilnico, sedla za mizo, potegnula k sebi bonbonjero z višnjami in jih začela jesti.

— Kaj ne, da so bonbončki zelo dobri? — je vprašala gospodinja, ki je komaj krotila svojo jezo.

— Niso napačni, — je odgovorila Anetta malomarno in jedla naprej.

Gospodinja je postala nervozna. — Marja Nikolajevna, — se je obrnila k sosedu, komični starki iz stare gledališke družbe, — pokusite se še vi bonbončke.

— Hvala, jaz... — So zelo dobri, je dejala gospodinja na glas, da bi opozorila nase Anetto.

— Niso slabi, — je zamrmrala Anetta in začela še hitreje prazniti bonbonjero.

Jedla je zelo hitro in metala pečke na krožnik. Oči so se ji skočile iz oči. Vsi so jo molče gledali.

Gospodinja se je kar tresla od jeze. — Ivan Nikolajevič — se je obrnila z drhtečim glasom k enem izmed častnikov. — Prosim vas, ponudite Mariji Nikolajevni bonbončke.

Častnik se je prijazno nasmešnil, stopil je k Anetti, se ustavil za njenim hrbtom in zaročiljal z ožrogami. To je bilo vse, kar je mogel storiti kot dobro vzgojen človek. Obstal je v napetem pričakovanju.

Anetta je pa mirno jedla bonbone. Pojedla je vse do zadnje višnje. Potem je mirno in ponosno vstala, vzela iz ročne torbice robove, si obrisala usta, kakor briše morilec o krvavljeno bodalo. Ozrla se je zmagovirno po presenečeni družbi in počasi zapustila jedilnico.

ZASTRUPLJENJE S SLADOLEDOM V LONDONU.

V Londonu je radi zastrupljenja s sladoledom obolelo okoli 200 oseb, med temi 50 otrok. Neko šletno dete je umrlo, dočim je moralo pet bolnikov v bolnico. Sladolede je prodajal neki cestni sladoledar.

STANOVANJE IN HRANO dobi moški ali ženska pri Mrs. Mary Birk, 35 Grove St., Ridge-wood, N. Y. (3x 9.10&12)

KJE JE moj stric JOŽE KOVAČ, doma v Mateneh pri Ljubljani in biva v Ameriki že od leta 1903. Pred vojno smo si dopisovali, a sem izgubil njegov naslov. Prosim rojake, če kdo kaj ve o njem, da mi poroča ali naj se pa sam oglasi, za kar bom hvaležen. — Oskar Ferhaver, Kralja Petra trg št. 9, Maribor, Jugoslavija. (2x9.10)

Pozor čitatelj! Opozorite trgovce in obrtniki, pri katerih kupujete ali naročate, in ste z njih postrežbo zadovoljni, da oglašujete v listu "Glas Naroda". S tem boste ustregli vsem.

Uprava "Glas Naroda".

TUNNEY SE PRIPRAVIJA

Na spopad z Dempseyem, ki se bo vršil dne 22. septembra v Chicago. Na levi je Tunney, na desni pa njegov partner Billie V-dabeck

Leto elementarnih nezgod.

Že koncem lanskega leta so napovedovali razni proroki burno novo leto in zdaj vidimo, da se niso zmotili. Vsi so trdili, da bo leto 1927 leto elementarnih nezgod. In res je letošnje leto katastrofalno. Zadostuje omeniti, da je bilo od 1. januarja do polovice julija, torej v 196 dneh toliko elementarnih katastrof, da so zavzeli v koledarju 136 dni. To se pravi, da je bil samo vsak tretji dan miren, drugače pa se je vrestila katastrofa za katastrofo. Letošnje leto je menda na elementarnih nezgodah eno najboljših, kar jih pozna zgodovina.

Zadostuje omeniti, da smo imeli v maju vsak drugi dan kako večjo katastrofo, v juniju in juliju pa vsak tretji dan.

Največ je bilo elementarnih nezgod. Samo večjih neviht s poplavi je bilo v treh poletnih mesecih 35. Največja je bila poplava reke Mississippi. Začetkom maja je bilo znano, da znaša škoda nad 200 milijonov dolarjev, da je 600.000 ljudi brez strehe, 778 oseb ubitih, več tisoč ranjenih, 37 mest, nad 100 vasi in 14.000 kvadratnih milj zemlje pa pod vodo. Špedit maja je voda porušila še nasipe v državi Louisiana ter povzročila še nekaj milijonov škode. Število človeških žrtev se je pomnožilo za 105. V drugi polovici maja je reka Mississippi poplavlila še 30 mest in 1 milijon akrov zemlje.

Na Čehoslovaskem je bilo deset večjih neviht. Ena največjih elementarnih nezgod je bila poplava v čehoslovaskem pogorju, kjer je našlo smrt 145 ljudi. Največ neviht je bilo na Moravskem. Škoda, ki so jo povzročile nevihte in poplave na Čehoslovaskem, znaša več milijonov kron. Število človeških žrtev presega 170. Težko prizadeta je bila tudi Avstrija, Italija, Poljska, Jugoslavija itd. — V Rusiji je bilo ob neki nevihti nepretrgoma 20 ur in reka Volga je na mnogih krajih prestopila bregove. Na Poljskem je bilo poplavljenih istočasno 36 okrajev. V Belorusiji je voda odnesla v enem dnevu 110 mostov. V Italiji se je utrgal ledenik v obsegu 1 milijona kubičnih metrov. V Amsterdamu je udarila strela v šest delavcev in je vseh 6 ubila. Celotalec na severu ležeča Norveška ni bila brez elementarnih nezgod.

Kar se tiče nepričakovanega mraza, je bila najbolj prizadeta Moravska, kjer je uničila slana 12. maja 50—80 odstotkov vinske letine. Tudi na Madžarskem in v Italiji so imeli hudo slano. V Italiji je celo snežilo. Sredi julija je pa zavlada v mnogih državah silno vročina. V Ameriki je zahtevala mnogo človeških žrtev. Dne 14. julija je podleglo v New Yorku solničarji 8 oseb, v Philadelphiji 7, v drugih mestih pa po 2—5. V Ameriki in drugod so divjali tudi strahoviti viharji. V državi Missouri je divjal tornado, s tako silo, da je bilo 234 ljudi ubitih, 824 pa ranjenih. V državi Kentucky je ubil tornado 20 oseb. Na nemško-holandski

meji je divjala 2. junija strahovita nevihta, ki je zahtevala 16 človeških žrtev. Nad Parizom je razsajala silna nevihta, ki je potrgala 500 telefonskih zvez.

Poleg neviht in poplav smo imeli letos tudi več potresov. Vseh potresov je bilo osem. Najhujša sta bila ona v Palestini in na Kitajskem. Na Kitajskem je potres 29. julija porušil več mest. V Palestini je zahtevala potresna katastrofa 250 človeških žrtev. Več tisoč ljudi je bilo ranjenih. V Evropi je bil največji potres v Jugoslaviji okrog Beograda, in sicer 15. maja. Ta potres so občutili na Čehoslovaskem, v Rusiji, Avstriji in na Madžarskem. Vsem tem potresnim in vremenskim katastrofam se je pridružil še stari Vezuv, ki je začel 17. maja bljuvati.

Leto se ni končano in tudi elementarnih nezgod najbrž še ni konec. Če smemo verjeti onim, ki spravljajo katastrofe na zemlji v zvezo s solničnimi pegami, se nam ne obeta nič dobrega. Maksimum solčnih peg bo namreč sele prihodnje leto in potem takem bi bilo 1. 1928. glede elementarnih nezgod.

Upajmo, da nam narava vsaj prihodnje leto priznase in da se napovedi pesimistov ne uresničijo.

UGRABITEV DEKLETA PRI BELEM DNEVU

Neki agent v Kopenhagenu je srečal te dni, sedeč v avtomobilu, na eni od najbolj prometnih cest svojo prejšnjo zaročenko. Ustavil je avtomobil ter deklico porabil, da naj prisede, češ, da jo bo peljal do njene pisarne. Da se je izognila neprijetni sceni, je vstopila deklica v avtomobil, s katerim je podrdel agent mesto pred pisarno, v kateri je bilo deklo zaposleno, v okolico, kjer si je najel vilo. Pred potjo, predno sta se prepeljala pred vilo, je oddal agent, da je prepričal deklico o resnosti situacije, v zrak dva revolversta strela. Ker ji torej ni preostajalo ničesar drugega, je sledila deklica svojemu bivšemu ženinu v hišo, kjer je morala storiti, kar je zahteval, naka je šla z njim tudi v bližnjo kavarano. Od tam je avizirala telefonično svojega sedanjega zaročenca. Ko je prihitel mladenič po dvajsetih minutah v kavarano, jo je njegova tekmečica največji naglici odkurila. Kljub temu je policija ljubezni potrebnega agenta še isti dan v Kopenhagenu izsledila in aretirala.

EDINI zastopnik in založnik FRANZ LUBASOVICH HARMONIK v Združenih Državah. ALOIS SKULJ 323 Epsilon Pl., Brooklyn, N. Y. PIŠITE PO CENIK.

Naboljše zakonske žene.

Na to kočljivo vprašanje odgovarja neka izkušena Angležinja, ki se mogoče peča s psihološkimi problemi, zlasti z duševnostjo nežnega spola. — Mnogi mladi možje, — pravi angleška dama, — ki se oženijo, razmišljajo o tem, je-li deklica zaposlena v pisarni, v banki ali trgovini, bolj pripravno za zahtevsko življenje, kakor njene sestre, vzgojene samo za gospodinjstvo in kuhinjo. Ako dobro premislimo, moramo dati prednost dekletu, ki ima svoj poklic. V pisarni se bolje pripravi za gospodinjstvo nego v kuhinji. Devojke, ki si morajo služiti kruha po pisarnah, navadno nimajo tako bogate izbire ženinov, kakor one, ki ostanejo do možitve doma. V pisarni se seznanijo z mnogimi moškimi in dobi v tem pogledu širše obzorje. Za pisalnimi stroji se razprše vse iluzije, ki so tako često vzrok resničnih zakonov. Uradnice, tiparice in prodajalke vidijo moške duševno in telesno brez sukne. One dobro vedo, kako si nataknejo moški masko gentlemana, kadar grejo v družbo, da speljejo na led dekleta, ki ga mamice skrbno vzgajajo in drže doma. Zaposlena dekleta spoznajo v službi tudi prave gentlemane, moške, ki so vedno vladni, kavalirski in pošteni in ki res zaslužijo, da jih svet spoštuje.

In kadar stoji tako deklo pred odločitvijo, se ne da zapeljati s frazami o večni ljubezni in raju na zemlji.

V pisarni ali trgovini se nauči dekleta discipline, ki jo prinese tudi zakon. Nauči se točnosti in marljivosti, zna si razdeliti delo, za vse najde dovolj časa in hitro razume odgovornost, ki jo je prevzela z zakonskim življenjem. V pisarni se dekleta nauči tudi občevariti z moškimi. To je vsaki ženi nujno potrebno. Pri razjuzjenem možu lahko porabi isti recept, ki ga je razila, ko je bilo treba potolažiti nervoznega ali razkačenega šefa.

Vsako deklo, ki je bilo zaposleno tri leta, ve, kako je treba odgovarjati, da se jeza potolaži. Taká dekleta vedo dobro, kako težko se služi denar, kako težko ga je držati pod palcem in kako važno je imeti ga. Zato so v zakonu navadno varčne in rade položijo kaj na stran, da ima rodbina tudi v škrti najpotrebnejša sredstva za življenje.

Nsprotno pa deklo, ki sedi do možitve doma, navadno ne razume, zakaj mož ni vedno vesel, ko se vrača iz službe, zakaj si rad odpočije v naslonjaču in raje čita novine, kakor da bi šel zvečer na ples ali v kavarano. Ne razume, zakaj j emož včasih nervozen ali siten, zakaj nerad odgovarja na nje-

na vprašanja, ki so znj brez pomena. Dekle, ki pride v zakon iz pisarne, pa dobro ve, da je potreben mož zvečer počitek. Zato mu ne ga spola. — Mnogi mladi možje, — pravi angleška dama, — ki se oženijo, razmišljajo o tem, je-li deklica zaposlena v pisarni, v banki ali trgovini, bolj pripravno za zahtevsko življenje, kakor njene sestre, vzgojene samo za gospodinjstvo in kuhinjo. Ako dobro premislimo, moramo dati prednost dekletu, ki ima svoj poklic. V pisarni se bolje pripravi za gospodinjstvo nego v kuhinji. Devojke, ki si morajo služiti kruha po pisarnah, navadno nimajo tako bogate izbire ženinov, kakor one, ki ostanejo do možitve doma. V pisarni se seznanijo z mnogimi moškimi in dobi v tem pogledu širše obzorje. Za pisalnimi stroji se razprše vse iluzije, ki so tako često vzrok resničnih zakonov. Uradnice, tiparice in prodajalke vidijo moške duševno in telesno brez sukne. One dobro vedo, kako si nataknejo moški masko gentlemana, kadar grejo v družbo, da speljejo na led dekleta, ki ga mamice skrbno vzgajajo in drže doma. Zaposlena dekleta spoznajo v službi tudi prave gentlemane, moške, ki so vedno vladni, kavalirski in pošteni in ki res zaslužijo, da jih svet spoštuje.

In kadar stoji tako deklo pred odločitvijo, se ne da zapeljati s frazami o večni ljubezni in raju na zemlji.

V pisarni ali trgovini se nauči dekleta discipline, ki jo prinese tudi zakon. Nauči se točnosti in marljivosti, zna si razdeliti delo, za vse najde dovolj časa in hitro razume odgovornost, ki jo je prevzela z zakonskim življenjem. V pisarni se dekleta nauči tudi občevariti z moškimi. To je vsaki ženi nujno potrebno. Pri razjuzjenem možu lahko porabi isti recept, ki ga je razila, ko je bilo treba potolažiti nervoznega ali razkačenega šefa.

Vsako deklo, ki je bilo zaposleno tri leta, ve, kako je treba odgovarjati, da se jeza potolaži. Taká dekleta vedo dobro, kako težko se služi denar, kako težko ga je držati pod palcem in kako važno je imeti ga. Zato so v zakonu navadno varčne in rade položijo kaj na stran, da ima rodbina tudi v škrti najpotrebnejša sredstva za življenje.

Nsprotno pa deklo, ki sedi do možitve doma, navadno ne razume, zakaj mož ni vedno vesel, ko se vrača iz službe, zakaj si rad odpočije v naslonjaču in raje čita novine, kakor da bi šel zvečer na ples ali v kavarano. Ne razume, zakaj j emož včasih nervozen ali siten, zakaj nerad odgovarja na nje-

na vprašanja, ki so znj brez pomena. Dekle, ki pride v zakon iz pisarne, pa dobro ve, da je potreben mož zvečer počitek. Zato mu ne ga spola. — Mnogi mladi možje, — pravi angleška dama, — ki se oženijo, razmišljajo o tem, je-li deklica zaposlena v pisarni, v banki ali trgovini, bolj pripravno za zahtevsko življenje, kakor njene sestre, vzgojene samo za gospodinjstvo in kuhinjo. Ako dobro premislimo, moramo dati prednost dekletu, ki ima svoj poklic. V pisarni se bolje pripravi za gospodinjstvo nego v kuhinji. Devojke, ki si morajo služiti kruha po pisarnah, navadno nimajo tako bogate izbire ženinov, kakor one, ki ostanejo do možitve doma. V pisarni se seznanijo z mnogimi moškimi in dobi v tem pogledu širše obzorje. Za pisalnimi stroji se razprše vse iluzije, ki so tako često vzrok resničnih zakonov. Uradnice, tiparice in prodajalke vidijo moške duševno in telesno brez sukne. One dobro vedo, kako si nataknejo moški masko gentlemana, kadar grejo v družbo, da speljejo na led dekleta, ki ga mamice skrbno vzgajajo in drže doma. Zaposlena dekleta spoznajo v službi tudi prave gentlemane, moške, ki so vedno vladni, kavalirski in pošteni in ki res zaslužijo, da jih svet spoštuje.

In kadar stoji tako deklo pred odločitvijo, se ne da zapeljati s frazami o večni ljubezni in raju na zemlji.

V pisarni ali trgovini se nauči dekleta discipline, ki jo prinese tudi zakon. Nauči se točnosti in marljivosti, zna si razdeliti delo, za vse najde dovolj časa in hitro razume odgovornost, ki jo je prevzela z zakonskim življenjem. V pisarni se dekleta nauči tudi občevariti z moškimi. To je vsaki ženi nujno potrebno. Pri razjuzjenem možu lahko porabi isti recept, ki ga je razila, ko je bilo treba potolažiti nervoznega ali razkačenega šefa.

Vsako deklo, ki je bilo zaposleno tri leta, ve, kako je treba odgovarjati, da se jeza potolaži. Taká dekleta vedo dobro, kako težko se služi denar, kako težko ga je držati pod palcem in kako važno je imeti ga. Zato so v zakonu navadno varčne in rade položijo kaj na stran, da ima rodbina tudi v škrti najpotrebnejša sredstva za življenje.

Nsprotno pa deklo, ki sedi do možitve doma, navadno ne razume, zakaj mož ni vedno vesel, ko se vrača iz službe, zakaj si rad odpočije v naslonjaču in raje čita novine, kakor da bi šel zvečer na ples ali v kavarano. Ne razume, zakaj j emož včasih nervozen ali siten, zakaj nerad odgovarja na nje-

na vprašanja, ki so znj brez pomena. Dekle, ki pride v zakon iz pisarne, pa dobro ve, da je potreben mož zvečer počitek. Zato mu ne ga spola. — Mnogi mladi možje, — pravi angleška dama, — ki se oženijo, razmišljajo o tem, je-li deklica zaposlena v pisarni, v banki ali trgovini, bolj pripravno za zahtevsko življenje, kakor njene sestre, vzgojene samo za gospodinjstvo in kuhinjo. Ako dobro premislimo, moramo dati prednost dekletu, ki ima svoj poklic. V pisarni se bolje pripravi za gospodinjstvo nego v kuhinji. Devojke, ki si morajo služiti kruha po pisarnah, navadno nimajo tako bogate izbire ženinov, kakor one, ki ostanejo do možitve doma. V pisarni se seznanijo z mnogimi moškimi in dobi v tem pogledu širše obzorje. Za pisalnimi stroji se razprše vse iluzije, ki so tako često vzrok resničnih zakonov. Uradnice, tiparice in prodajalke vidijo moške duševno in telesno brez sukne. One dobro vedo, kako si nataknejo moški masko gentlemana, kadar grejo v družbo, da speljejo na led dekleta, ki ga mamice skrbno vzgajajo in drže doma. Zaposlena dekleta spoznajo v službi tudi prave gentlemane, moške, ki so vedno vladni, kavalirski in pošteni in ki res zaslužijo, da jih svet spoštuje.

In kadar stoji tako deklo pred odločitvijo, se ne da zapeljati s frazami o večni ljubezni in raju na zemlji.

V pisarni ali trgovini se nauči dekleta discipline, ki jo prinese tudi zakon. Nauči se točnosti in marljivosti, zna si razdeliti delo, za vse najde dovolj časa in hitro razume odgovornost, ki jo je prevzela z zakonskim življenjem. V pisarni se dekleta nauči tudi občevariti z moškimi. To je vsaki ženi nujno potrebno. Pri razjuzjenem možu lahko porabi isti recept, ki ga je razila, ko je bilo treba potolažiti nervoznega ali razkačenega šefa.

Vsako deklo, ki je bilo zaposleno tri leta, ve, kako je treba odgovarjati, da se jeza potolaži. Taká dekleta vedo dobro, kako težko se služi denar, kako težko ga je držati pod palcem in kako važno je imeti ga. Zato so v zakonu navadno varčne in rade položijo kaj na stran, da ima rodbina tudi v škrti najpotrebnejša sredstva za življenje.

Nsprotno pa deklo, ki sedi do možitve doma, navadno ne razume, zakaj mož ni vedno vesel, ko se vrača iz službe, zakaj si rad odpočije v naslonjaču in raje čita novine, kakor da bi šel zvečer na ples ali v kavarano. Ne razume, zakaj j emož včasih nervozen ali siten, zakaj nerad odgovarja na nje-

na vprašanja, ki so znj brez pomena. Dekle, ki pride v zakon iz pisarne, pa dobro ve, da je potreben mož zvečer počitek. Zato mu ne ga spola. — Mnogi mladi možje, — pravi angleška dama, — ki se oženijo, razmišljajo o tem, je-li deklica zaposlena v pisarni, v banki ali trgovini, bolj pripravno za zahtevsko življenje, kakor njene sestre, vzgojene samo za gospodinjstvo in kuhinjo. Ako dobro premislimo, moramo dati prednost dekletu, ki ima svoj poklic. V pisarni se bolje pripravi za gospodinjstvo nego v kuhinji. Devojke, ki si morajo služiti kruha po pisarnah, navadno nimajo tako bogate izbire ženinov, kakor one, ki ostanejo do možitve doma. V pisarni se seznanijo z mnogimi moškimi in dobi v tem pogledu širše obzorje. Za pisalnimi stroji se razprše vse iluzije, ki so tako često vzrok resničnih zakonov. Uradnice, tiparice in prodajalke vidijo moške duševno in telesno brez sukne. One dobro vedo, kako si nataknejo moški masko gentlemana, kadar grejo v družbo, da speljejo na led dekleta, ki ga mamice skrbno vzgajajo in drže doma. Zaposlena dekleta spoznajo v službi tudi prave gentlemane, moške, ki so vedno vladni, kavalirski in pošteni in ki res zaslužijo, da jih svet spoštuje.

In kadar stoji tako deklo pred odločitvijo, se ne da zapeljati s frazami o večni ljubezni in raju na zemlji.

V pisarni ali trgovini se nauči dekleta discipline, ki jo prinese tudi zakon. Nauči se točnosti in marljivosti, zna si razdeliti delo, za vse najde dovolj časa in hitro razume odgovornost, ki jo je prevzela z zakonskim življenjem. V pisarni se dekleta nauči tudi občevariti z moškimi. To je vsaki ženi nujno potrebno. Pri razjuzjenem možu lahko porabi isti recept, ki ga je razila, ko je bilo treba potolažiti nervoznega ali razkačenega šefa.

Vsako deklo, ki je bilo zaposleno tri leta, ve, kako je treba odgovarjati, da se jeza potolaži. Taká dekleta vedo dobro, kako težko se služi denar, kako težko ga je držati pod palcem in kako važno je imeti ga. Zato so v zakonu navadno varčne in rade položijo kaj na stran, da ima rodbina tudi v škrti najpotrebnejša sredstva za življenje.

Nsprotno pa deklo, ki sedi do možitve doma, navadno ne razume, zakaj mož ni vedno vesel, ko se vrača iz službe, zakaj si rad odpočije v naslonjaču in raje čita novine, kakor da bi šel zvečer na ples ali v kavarano. Ne razume, zakaj j emož včasih nervozen ali siten, zakaj nerad odgovarja na nje-

na vprašanja, ki so znj brez pomena. Dekle, ki pride v zakon iz pisarne, pa dobro ve, da je potreben mož zvečer počitek. Zato mu ne ga spola. — Mnogi mladi možje, — pravi angleška dama, — ki se oženijo, razmišljajo o tem, je-li deklica zaposlena v pisarni, v banki ali trgovini, bolj pripravno za zahtevsko življenje, kakor njene sestre, vzgojene samo za gospodinjstvo in kuhinjo. Ako dobro premislimo, moramo dati prednost dekletu, ki ima svoj poklic. V pisarni se bolje pripravi za gospodinjstvo nego v kuhinji. Devojke, ki si morajo služiti kruha po pisarnah, navadno nimajo tako bogate izbire ženinov, kakor one, ki ostanejo do možitve doma. V pisarni se seznanijo z mnogimi moškimi in dobi v tem pogledu širše obzorje. Za pisalnimi stroji se razprše vse iluzije, ki so tako često vzrok resničnih zakonov. Uradnice, tiparice in prodajalke vidijo moške duševno in telesno brez sukne. One dobro vedo, kako si nataknejo moški masko gentlemana, kadar grejo v družbo, da speljejo na led dekleta, ki ga mamice skrbno vzgajajo in drže doma. Zaposlena dekleta spoznajo v službi tudi prave gentlemane, moške, ki so vedno vladni, kavalirski in pošteni in ki res zaslužijo, da jih svet spoštuje.

In kadar stoji tako deklo pred odločitvijo, se ne da zapeljati s frazami o večni ljubezni in raju na zemlji.

V pisarni ali trgovini se nauči dekleta discipline, ki jo prinese tudi zakon. Nauči se točnosti in marljivosti, zna si razdeliti delo, za vse najde dovolj časa in hitro razume odgovornost, ki jo je prevzela z zakonskim življenjem. V pisarni se dekleta nauči tudi občevariti z moškimi. To je vsaki ženi nujno potrebno. Pri razjuzjenem možu lahko porabi isti recept, ki ga je razila, ko je bilo treba potolažiti nervoznega ali razkačenega šefa.

Vsako deklo, ki je bilo zaposleno tri leta, ve, kako je treba odgovarjati, da se jeza potolaži. Taká dekleta vedo dobro, kako težko se služi denar, kako težko ga je držati pod palcem in kako važno je imeti ga. Zato so v zakonu navadno varčne in rade položijo kaj na stran, da ima rodbina tudi v škrti najpotrebnejša sredstva za življenje.

Nsprotno pa deklo, ki sedi do možitve doma, navadno ne razume, zakaj mož ni vedno vesel, ko se vrača iz službe, zakaj si rad odpočije v naslonjaču in raje čita novine, kakor da bi šel zvečer na ples ali v kavarano. Ne razume, zakaj j emož včasih nervozen ali siten, zakaj ner

DRUŽINA BIVŠEGA KAJZERJA

Na izpretoču v Dornu. Kajzer in njegova žena vodita za roko njenega najmanjšega otroka. V ozadju so nadaljni trije otroci in domači učitelj.

Sreča in smola nemškega pustolovca.

Te dni je bil pred franc. vojnimi sodiščem obsojen na 7 letno prisilno delo Neme Otto Klemms, bivši seržan francoske tujske legije in poznejši načelnik generalnega štaba Abd-el-Krimove armade. Po porazu maroških upornikov je bil Klemms ujet in obsojen na Krimovi armadi baje pod imenom Kaid-el-Hady boril proti Franciji. Proces je bil na zahtevo zagovornikov obnovljen in tu se je našla pomota. Klemms je služil v Abd-el-Krimovi armadi baje pod imenom Kaid-ben-Hady in zato mu je vojno sodišče spremenilo smrtno kazen v 7-letno prisilno delo.

Klemms ima za seboj burno preteklost. Rojen je bil 1. 1887 v Dueseldorfu kot sin bogatega veterinarja z vinom. Oče je hotel, da postane tudi sin pošten trgovec. Toda Otto se je že v zgodnji mladosti zanimal za nočne lokale in zahajal je v slabo družbo. Klátil se je po zakotnih gostilnah in barah, kjer je imel ljubavno razmerje z mnogimi natakariami. Končno se je zaljubil v neko kabaretno plesalko in ji obljubil, da se z njo poroči, ko bo polnoleten. Toda stari Klemms s tem ni bil zadovoljen. Plesalka je znala njegovemu sinu zmešati glavo tako, da je nekega dne okradel očeta in pobegnil z njo v Pariz.

Svojo izvoljenko je ljubil iskreno. Plesalki pa ta ljubezen ni bila po volji. Kmalu se je temperamentalnega Nemca naveličala in začela koketirati z drugimi, ki so imeli polne žepce denarja. Poleg tega je dobil Otto iz Nemčije pismo, v katerem mu oče sporoča, da ga ne priznava za sina in da ga je ovdal sodišču. Plesalka se je ustrašila in nekega dne je skrivaj pobegnila v Buenos Aires. Mladenič je tragičen konec prve ljubezni tako potrl, da je začel pijančevati. Odpotoval je v Marseille v nadi, da nezvesto ljubico v zadnjem hipu dohiti. Toda plesalka ni bilo več v Evropi. Ker je imel še nekaj denarja, je sklenil odpotovati v Turčijo. S prvim parnikom se je odpravil v Carigrad ter se pridružil kavani, ki je bila namenjena v Afganistan in Perzijo.

Na potovanju po orijentu se je pešal mladi Klemms s nakupom in prodajo perzijskih preprog. Pri tem je zaslužil 20.000 šterlingov. Toda trgovski poklic mu ni ugajal. Vlekle so ga razne pustolovščine, zlasti ljubavne. V Teheranu so pa zakonski močje zelo ljubosumni. Vročekrvni Nemeec tu ni mogel priti na svoj račun. Ker mu je postalo dolgčas, je odpotoval v Monte Carlo, kjer je pa kmalu zaigral vse svoje premoženje. Brez belica v žepu je odpotoval v Pariz, kjer je služil najprej za natakarija, potem je spremljal tuje po pariških muzejih in končno je bil šofer. Nekoč se mu je sreča zopet nasmešnila. Ponoči so napadli apaši na Montmartu nekega bogatega Angleža, ki mu je Klemms pravočasno priskočil na pomoč in ga

rešil. Anglež mu je dal za uslugo 100 frankov. S tem denarjem se je napotil peš na Španjo. Spotoma je bil dvakrat aretiran in opetovano pošteno nabukan, ker je nadlegoval kmetice na polju in po vaseh. V San Sebastianu si je izposodil od nekega natakarija obleko in je šel igrati v kazino, kjer je prigrizal 5000 peset. Tako je lahko nadaljeval potovanje po železnici. V Madridu so ga pošteno premikastili, ker je hotel služiti denar z raznimi sleparijami. V Sevilji je krotil bike, v Jerefu je postal sotrudnik nekega lista, toda kot pijanca so ga kmalu odslovili.

V Maroku je prispel Klemms 1. 1910. Nemški konzul ga je najel kot voluna. Preobleden kot domači trgovec je potoval iz Tangera v Rabat, Casablance in Fez. Kmalu se je pa z nemškim konzulom spril in vstopil v francosko tujsko legijo. Nekaj le je potrpeljivo prenašal grozno disciplino. V bojih z uporniki se je tako odlikoval, da je dobil čim seržana. Ko so mu pa poverili blaginjo, je ponesrečil večjo svoto. Zato je bil degradiran in obsojen na "crapaudine". To je strašna kazen. Obsojenca slečajo do nagega, potem ga zvežejo in zakopljajo do vratu v razbeljeni pesek. Malokdo preživi to kazen. Iz strahu pred strašno kaznijo je Klemms pobegnil k upornikom, proti katerim se je hrabro boril. Mavri so sprva mislili, da je francoski vohun. Zato so ga mučili in bilo bi po njem, da se ni zavzel zanj neki stari poglavar, ki je vzel Klemmsa kot sužnja k sebi.

Tu se je pustoloven zopet nudila prilika uveljaviti svojo izredno nadarjenost in spretnost. Kot izkušeni vojak je postal kmalu vrhovni poveljnik dotičnega plemena. Naivnim Mavrom je izjavil, da je romal v Mekko, od koder se je vračal, pa so ga Francozi ujeli. Mavri so mu verjeli in dobil je naslov "El Haj Aleman"—nemški potnik. Klemms je začel mrziti Francoze in je zvesto služil poglavarju divjega plemena Beni Waraimu. Organiziral je razbojniške napade na francoske postojanke. Njegova hrabrost je tako imponirala poglavarju, da mu je dal svojo hčerko za ženo. Toda Klemmsovo hrepenenje po slavi in pustolovčinah je nadvladalo zvestobo. Čelo leto je potoval od enega arabskega plemena do drugega ter jih hujskal proti Francozom. Sorodstvo s poglavarjem Waraimom mu je začelo kmalu presaditi. Zapustil je ženo in sinčka ter se pridružil Abd-el-Krimu, ki je bil takrat na višini svoje slave.

Abd-el-Krim je poveril nemškemu pustolovcu vodstvo čet, ki so se borile proti Špancem. V decembru 1. 1925 ga je imenoval Kaidom. V Alžiru mu je dal dom, tri žene, mnogo mežgov, ovce itd. Kaid Klemms se je tudi tu uspešno uveljavil. Poveljeval je topništvu, fotografiral francoske postojanke, risal zemljevide, učil Riffe streljati

s topovi itd. Dvakrat je bil v boju ranjen, a je ostal kljub temu na bojišču. Vsi tujei, ki so ga videli med Riffi, pravijo, da je bil zelo popularen in da mu je bil Abd-el-Krim izredno naklonjen. Ameriški novinar Vincent Stream je govoril s Klemmsom, ki se je bahal, koliko preglavje je napravil Francozom. Klemms se je sčasoma popolnoma prelevil v Mavra. Nosil je rifsko narodno nošo, govoril njihov jezik in prestopil v mohamedansko vero. Nemčiji kot svoji pravi domovini ni hotel ničesar slišati. Ko so ga Francozi po porazu Abd-el-Krimovih čet ujeli, je upal, da bodo ravnali z njim kot z vojnim ujetnikom. Toda Francozi so bili drugačnega mnenja. Znano jim je bilo, da je v pogovoru z ameriškim novinarjem Streamom izjavil, da radi najje ljudi, zlasti pa Francoze. Kot dezertirja in glavnega Abd-el-Krimovega pomagača ga je francosko vojno sodišče obsodilo na smrt. Toda tiskovna pomota ga je rešila. Zdi se, da so si juristi sami bežili glave, kako bi mogli najti to pomoto.

NAJBOLJ RIB BOCATO JEZERO

Skadersko jezero je menda najbolj bogato rib v vsej Evropi. Jezero meri 373 kvadratnih kilometrov, je torej precejšnjega obsega. V tem jezeru je silno mnogo rib, v gotovih letnih časih se zdi, da je jezero neizčrpno. Med ribami so majhne ribice, komaj velikosti sardel. Toda ravno te donajajo mnogo dobička, ker jih suše ter razpošiljajo po svetu. Zelo mnogo je jegulj, dobijo se celo 30 kg težke. V marecu vsakega leta se pojavijo cele procesije belih rib, nekoliko pozneje pa karpi in postrvi. Kljub temu pa je v primeri z množino

PSI Z REŠILNIMI PASOVI.

One, ki imajo radi pse, bo zanimala novost, ki je uvedena na zastavni ladji Francozke črte ILE DE FRANCE. Ne samo vsi potniki, ampak tudi vsak psiček, ki se nahaja na króvu, ima na razpolago svoj posebni rešilni pas. Ta odredba je bila deležna vsega priznanja v obliki pisne predsednika francoske družbe za varstvo živali. "Pismo se" glasi: — Z veseljem

sem zvedel, da ima novi parnik Ile de France, ki je opremljen z najnovejšimi reševalnimi aparati, na razpolago tudi rešilne pasove za pse vseh velikosti. Hvaležni smo vam za pozornost, ki jo izkazuje živalim. Rešilni pasovi so v treh velikostih — veliki, srednji in majhni, torej primerni za največjega bernardina in najmanjšega kitajskega psička.

ribolov na zelo nizki stopinji, tako da obilnemu ribjemu blagoslovu dostikrat ni kos. Ako namreč nekaj časa lovijo manj kot navadno, se ribe tako namnožijo, da jih morajo pokončevati, ker jih ne morejo sproti razpečati.

KAMENITI DEŽ

Iz Madrida so pred nedavnim časom poročali v svet, da je vas Calando v Arragijniji, dohitela ne navadna neizdaja. Nekega lepega solnčnega dne se je kar hipoma pojavil nad vasjo sivcu podobnen oblak, iz katerega se je vsul kameniti dež. Vsa okna v vasi so bila razbita in strehe ter dimniki poskodovani. A niti kaplje dežja ni padlo vmes.

V Evropi so slični pojavi redki, a v tropičnih krajih nastopijo večkrat. Tako je nastal kameniti dež med svetovno vojno v bližini Oranija v Južni Afriki. Bilo je proti večeru, ko se je na obzorju pojavil siv oblak, ne večji kot človeška roka. Neznansko hitro pa se je oblak povečeval. Nato pa je nebo postalo rdeče, konji so se spenjali, vsa živa bitja so begala sem in tja. Ko se je nato usul na zemljo droben kameniti dež in ker se je od nekd priklatil šakal, je okoli dvesto konj v divjem begu zbežalo na vse strani. Kogar je zajelo na prostem, ta se je vrgel na tla ter pokrli glavo. Ko se je kamenita nevihta podela, je že nastopila tropična noč in mnogo truda je stalo, predno so zopet konje položili.

ANGLEŽI

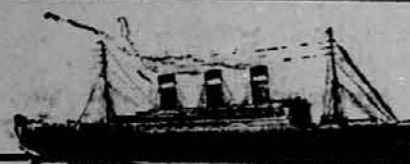
pripravljajo veliko ofenzivo proti Rusiji.

Avtanjo parnikov - Shipping News

DOLOČENA ODPLUTJA V SEPT.

10. septembra:
Leviathan, Cherbourg;
Ile de France, Havre;
Stuttgart, Cherbourg, Bremen;
Homerik, Cherbourg;
Rotterdam, Boulogne sur Mer, Rotterdam.
13. septembra:
Reliance, Cherbourg, Hamburg.
14. septembra:
Aquitania, Cherbourg;
George Washington, Cherbourg, Bremen;
Berlin, Cherbourg, Bremen.
15. septembra:
Hamburg, Cherbourg, Hamburg.
17. septembra:
France, Havre;
Olympic, Cherbourg;
Lapland, Cherbourg;
Duthie, Napoli, Genova.

20. septembra:
Presidente Wilson, Trst.
21. septembra:
Berenaria, Cherbourg;
President Roosevelt, Cherbourg, Bremen.
22. septembra:
Westphalia, Hamburg;
24. septembra:
Paris, Havre;
Majestic, Cherbourg;
Belgenland, Cherbourg;
Volendam, Boulogne sur Mer, Rotterdam;
Colombo, Napoli, Genova.
26. septembra:
Dresden, Cherbourg, Bremen.
27. septembra:
Resolute, Cherbourg, Hamburg.
28. septembra:
MAURETANIA, Cherbourg, SKUP-
NI IZLET:
29. septembra:
Albert Ballin, Cherbourg, Hamburg.

"Potujte pod ameriško zastavo"

Potujte v Jugoslavijo

VASA domovina je krasna tekoma jesenskih mesecev. Vožnja po morju je idealna. Odločite se sedaj za potovanje na najboljših parnikih na svetu, ki so lasti pod upravo vlade Združenih držav. Ena izmed mnogostevnih prednosti je potovanje v prijetni družbi svojih sorjakov.

Oktoberska odplutja so:
S.S. Leviathan 1. oktobra
S.S. Pres. Harding 5. oktobra
S.S. Geo. Washington 12. oktobra
S.S. Republic 15. oktobra
S.S. Pres. Roosevelt 19. oktobra
S.S. Leviathan 22. oktobra
Vprašajte svojega lokalnega potniškega agenta za vse informacije, ali pa pišite na

United States Lines

45 Broadway (Phone, Whitehall 2300) New York City

ŠEST DNI PREKO OCEANA

Najkrajša in najbolj udobna pot za potovanje na ogromnih parnikih: FRANCE, 17. sept. — 8. okt. PARIS, 24. sept. — 15. okt. Najkrajša pot po železnici. Vsakdo je v posebni kabini z vsemi modernimi udobnostmi. — Pijača za slaven francoski kuhinja. Izredno nizke cene. Zajamčite si prostor za prvo vožnjo novega velikanu. Ile de France 1. oktobra. Vprašajte kateregakoli pooblaščenega agenta ali FRENCH LINE 19 State Street — New York

NAPRODAJ ZIDANA HIŠA

5 sob, klet in poleg lep vrt; vse v dobrem stanju. Prodaj tudi pohištvo. Za ceno se zmenimo v hiši št. 5607 Wickliff St., blizu Kranjske dvorane na Butler St., Pittsburgh, Pa. (6x 8—14)

ADVERTISE in GLAS NARODA

Kako se potuje v stari kraj in nazaj v Ameriko.

Kdor je namenjen potovati v stari kraj, je potrebno, da je pošten o potnih listih, priložni in drugih stvarih. Vred naše dolgoletne izkušnje vam mi smemo dati najboljša pojasnila in priporočila, vedno le prvotne bruparilke. Tudi nehranljivi samrejo potovati v stari kraj, toda preskrbeti si morajo dovoljenje ali permit iz Washingtona, bodisi za eno leto ali 6 mesecev in se mora delati potovno vsaj en mesec pred odpotovanjem in to naravnost v Washington, D. C. na generalnega posolnškega komisarja.

Glasom odredbe, ki je stopila v veljavo 31. julija, 1926 se nikomur več ne poije permit po pošti, ampak ga mora iti iskati vsak posebej osebno, bodisi v najbližnji naselini štiri urad ali pa ga dobi v New Yorku pred odpotovanjem, kakor kedo v prožnji sprosti. Kdor potuje brez dovoljenja, potuje na svoje lastno odgovornost.

Kako dobiti svojce iz starega kraja.

Kdor hli dobiti sorodnike ali svojce iz starega kraja, naj nam prej piše za pojasnila. Iz Jugoslavije bo pripuščeni v tem letu 670 priseljencev, toda polovica te kvote je določena za ameriške državljane, ki se dobiti sem "tarife in otkrodo od 18. do 21. leta in pa na poljedelake delavce. Ameriški državljani pa smorejo dobiti sem ženo in otroke do 18. leta brez da bi bili Meti v kvoto, potrebno pa je delati prožno v Washingtonu.

Predno podvzamete kakl korak, glitite hali.

FRANK SAKSER
STATE BANK
35 COASTLAND ST., NEW YORK

UKRADENI NAKIT

ROMAN IZ ŽIVLJENJA.

Za Glas Naroda priredil G. P.

11

(Nadaljevanje.)

Grofica Teja si podprla glavo z roko. — Pripoveduj mi vendar enkrat, kako je bilo takrat, ko smo pogrešali zavrtno verižico. Jaz se skoro ne morem več spomniti tega, — je rekla grofica Teja pritajeno.

— O, jaz vem to še zelo natančno. Gospa grofica je nosila verižico par tednov poprej in ker je bila nekoliko tesna, je dobila glavobol. Gospa grofica se je pritožila na t. tem, ko sem ji odvzela verižico ter jo položila k ostalemu nakitu. Vem še popolnoma dobro, da je bil pokojni grof Joahim poleg in da je rekla grofica jezno: — Nikdar več ne bom nosila te neumne verižice, ki mi povzroča toliko neprijetnosti. — Nato je odnesla grofica sama verižico z ostalim nakitom vred v blagajno, da jo zapre. Par tednov pozneje mi je rekla gospa grofica: — Grillova, meni je sitno, da ne morem več nositi verižice, ker mi sicer jako ugaja. Ali veš kaj, jaz jo bom dala razširiti. Mogoče bo zlatar kaj vstavil. Pojdi k gospodu oskrbniku po verižico.

Jaz sem odšla v urad ter sporočila oskrbniku naročilo gospe grofice. Gospa grofica mi lahko vrjame, če pravim, da ni bil niti malo v zadregi, pač pa se šalil z menoj ter odprl blagajno. Verižica pa je izginila. Preiskala sva vso omaro, a zaman. Vrnila sem se ter sporočila to gospe grofici. Takoj nato je prišel oskrbnik Horst sam. Bil je zelo blede in razburjen.

Morala sem poklicati gospoda grofa ter sem čula zunaj še dolgo razburjene glasove. Gospod grof je odšel v rentni urad. Tam spodaj sta brez dvoma preiskala ključavnice ter vse prebrskala od spodaj do zgoraj, a zaman. Dragocena verižica je izginila. Stala je pač kakih 50.000 mark. Ker pa ni bilo nobenega vloma ter sta imela le gospod grof in oskrbnik ključe, ni bilo nobenega dvoma, da je Horst ukradel verižico. Moral je proč, kajti gospod grof je bil mnenja, da more rabiti v takem uradu le moža, — poštenjaka. No da, to je moral tudi biti, a ljubi Bog, noben človek ni še izgledal tako pošten kot oskrbnik Horst.

Grofica Teja je molče poslušala, podpirajoča si glavo z roko. Nato pa je polagoma dvignila svoj blede obraz in ta je bil nepremičen in raztrgan od boleści. Prijela je služabnico za roko.

— Grillova, — oskrbnik Horst je bil pošten mož, kljub nasprotni navideznosti. — Da, — pogledj.

— Odrpla je s tresočo roko kaseto ter ji jo pomolila.

Grillova je nalahno vzkrinknila.

— Verižica, gospa grofica, — pri moji veri, — to je izgubljena verižica!

Grofica je prikimala ter zrla s tožnimi očmi na nakit.

— Da, Grillova, izgubljena verižica. Horst je bil po krivici odpuščen iz službe. — Jaz, — pomišljala se je nekaj časa in obraz se ji je pordečil, — jaz sama sem kriva tega. V svoji raztresenosti sem pač položila verižico semkaj v ozek predal moje pisalne mize. Tega predala nisem nikdar drugače rabila ter sem imela ves ostali nakit v blagajni. Slučajno sem je razkrla danes, po več kot petnajstih letih. Grillova, — ali si moreš predstavljati mojo razburjenost? Horst je bil po nedolžnem odpuščen. Še sedaj vidim, kako je zapustil grad s svojo jokajočo se ženo in hčerko. Šel je pokonec in ponosno, — a moj mož je bil imenovan v svoji jezi zakrknjenca. In plavalas Anica, je bila tako blede in žalostna ter se še enkrat ozrla naokrog s tako čupanimi pogledi, — ah, — kot da čaka še vedno na pomoč v sili. . .

Grofica se je naslonila nazaj ter težko dihala.

Pobožna laž ji je postala težja kot si je sama predstavljala. Obnem pa se ji je tudi vrnil z vso silo spomina na zadnjo uro njenega sina in na njegovo mukepolno življenje.

Grillova se je sklonila prestrašena preko nje.

— Gospa Grofica, pomirite se. Zmota se lahko pripeti vsakemu človeku — in to se da pač še popraviti. Na srečo ni bil gospod oskrbnik obtožen pred sodiščem in drugače ni nikdo ničesar izvedel o tem.

Grofica Teja si je hitro obrisala solze ter se vzravnila.

— Da, Grillova, popravila bom. Kaj ne, ti lahko čutiš z menoj?

— Gotovo. Tako gotovo kot ste grofica tudi ne boste imeli nobene mirne ure več. Kje neki more živeti sedaj Horst s svojo družino? Mislim, da je šel takrat celo v Ameriko, ker se je bal, da ne bo dobil tujak nobenega mesta več. Kot se mi zdi, je gospa Horst nekoč namignila, da si hočejo kupiti v Ameriki farmo s svojimi prihranki.

Grofica Teja se dvignila ter pričela nemirno hoditi po sobi gorindol.

— Moram jih najti. Raditega hočem tudi jutri potovati v Berlin. Ti me boš spremljala, a niti ene besede ne smeš izdati o vsem tem. Vidiš, Grillova, v Berlinu živi slaven privatni detektiv in šele pred kratkim sem čula o njem. S tem hočem govoriti ter mu dati naročilo, naj skuša izvedeti za bivališče Horsta. Čula sem naravnost čudovite stvari o tem človeku. Ali ne misliš, da se mu bo posrečilo najti Horsta?

— Če je še živ, ga bo menda našel.

— In če bi ne bil on sam več živ, — bi vsaj lahko plačala njegovi družini. Ah, Grillova, ti si niti misliti ne moreš, kako hrepenim, da bi mogla to storiti!

Grillova je živahno prikimala.

— Gospa grofica ni mogla nikdar storiti kaj slabega kakemu človeku. . .

Grofica Teja je obstala pred njo.

— Torej pojdi, Grillova, in pripravi vse za potovanje. Jutri jutraj se odpeljava v Berlin.

— Zelo dobro, gospa grofica naj bo le pogumna. Človek se vendar ne more kar tako izgubiti, posebej pa ne s celo družino. Detektiv jih bo že iztaknil. Tako zelo me veseli, da je bil Horst vendar pošten človek!

Grofica Teja si je obrisala pot s čela in stopila k svoji pisalni mizi, da zopet položi verižico v kaseto. Nato pa je dolgo časa zrla v sliko svojega sina.

— Popraviti hočem, moj Joahim, stokrat jih hočem odškodovati za to, kar so po nedolžnem pretrpeli. In s tem, da sem vzela zmoto nase, obvarujem lahko ime Wildenfelsa pred vsakim madežem. Bog mi bo pomagal, da popravim to, — je zasepetala predse. Nato ga je omahnila zopet v stol ter si pokrila obraz z obema rokama. Solze so končno olajšale napetost njenih živeev.

Kmalu nato je prišel Lotar k nji.

— Sem že nazaj, stara mama!

Objela ga je.

— Ali si se le malo časa izprehajal z mamo?

— Da, mami se je zdelo dolgočasno v parku. In jaz sem tudi rajše pri tebi. Ali me res nečeš vzeti s seboj v Berlin? Kdo pa te bo tolažil, če boš žalostna?

(Dalje prihodnjik.)